

Arrest

nr. 334 539 van 16 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 7 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat B. LOOS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de onbepaalde nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 1 maart 2024.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 7 april 2025. Verzoeker werd daarbij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

1.3. Op 23 april 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- Lidstaat die luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Arabier van Palestijnse origine te zijn. U bent afkomstig uit Gaza, Khan Younis en bent geboren op [...] 2000. U bent geregistreerd bij UNRWA onder de naam van uw vader. U werkte uw

middelbare school af en studeerde daarna twee jaar rechten aan de universiteit. Omwille van financiële redenen en de oorlog moest u stoppen met uw studie. Uw ouders, drie broers en zeven zussen leven nog steeds in Gaza.

U verliet Gaza op 5 september 2023 omwille van de oorlog, socio-economische redenen en problemen met Hamas. Vanuit Egypte nam u het vliegtuig naar Turkije. Op 11 september 2023 maakte u de oversteek naar Griekenland met de boot. U kwam toe in Samos en werd geslagen door de Griekse politie. Nadien brachten ze u naar een opvangcentrum. Een tijdje later werd u overgebracht naar een ander opvangcentrum, in Sidiki. Op 4 december 2023 deed u daar een verzoek om internationale bescherming en op 18 december 2023 werd u erkend als vluchteling. U verliet het opvangcentrum en ging toen via Thessaloniki naar Athene. Daar verbleef u ongeveer twee weken op straat. Uw Griekse verblijfsvergunning werd afgegeven op 18 december 2023 en uw Grieks paspoort werd afgegeven op 19 januari 2024. U had uw Griekse documenten ongeveer een week toen u Griekenland op 28 februari 2024 verliet vanuit Kreta. Op dezelfde dag kwam u toe in België en op 1 maart 2024 deed u hier een verzoek om internationale bescherming.

U stelt niet terug te willen naar Griekenland omwille van agressie door de Griekse politie, de problemen met medische zorg, het lage salaris en hoge huur van accommodaties, de algemene onveiligheid en de aanwezigheid van een andere Palestijnse familie met wie uw familie problemen heeft.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Palestijns paspoort (eerste pagina en visum van Turkije), uw UNRWA registration card, een reizigerslijst, een foto van uw rug met blauwe plekken, uw Griekse verblijfsvergunning en paspoort, de uitleg over de historie van een interfamiliaal probleem en een mail van een psycholoog in België.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (Verklaring DVZ d.d. 3 april 2024; CGVS d.d. 7 april 2025; administratief dossier blauwe map: Eurodac Marked Hit d.d. 1 maart 2024 en aanvraag derde landen Griekenland d.d. 25 april 2024) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegear.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op [Ambtsbericht](#)).

Echter, de Commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.** Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld

het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar u, als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, verwijst naar de periode toen u werd geslagen bij uw aankomst in Griekenland (CGVS, p. 7; stuk 4) moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. **Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.**

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting en gezondheidszorg, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is.

Eerst en vooral is er de vaststelling dat u relatief snel na de toekenning van uw status en de ontvangst van uw reispas vertrokken bent uit Griekenland. U verklaart dat u niet lang in Griekenland bleef; ongeveer een week na het verkrijgen van uw verblijfskaart en paspoort verliet u Griekenland. U verklaarde ook dat uw bestemming niet Griekenland was, maar België (CGVS, p.6). **Het feit dat u nooit de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen relativeert de door u beweerde pogingen om uw rechten en voordelen die u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geniet, te laten gelden.**

Wat betreft uw problemen op vlak van werkgelegenheid, verklaart u dat er wel werk was op de plaatsen waar u passeerde, maar dat dit aan een zeer laag loon was. Het was om die reden dat u niet wilde werken (CGVS, p.7,9). **Er dient op gewezen te worden dat om werk te vinden, u, net zoals Griekse staatsburgers, ook de nodige inspanningen moet leveren, waarbij u in gebreke bleef.** U zou in Griekenland een vriend gevraagd hebben om een job voor u te vinden in een hotel. Hij vertelde u dat het heel moeilijk was om zo een job te vinden en dat het salaris heel laag is (CGVS, p.8). Buiten die ene keer dat u wilde gaan werken maar dit niet deed toen u ontdekte dat het tegen een zeer laag loon was, ondernam u zelf

geen pogingen om aan werk te geraken (CGVS, p.9). Bovendien kan erop gewezen worden dat u geen stappen ondernomen hebt om de Griekse taal te leren, wat ook verbaast gelet op het belang hiervan om aan een job te geraken (CGVS, p.9).

Wat betreft uw moeilijkheden om aan huisvesting te geraken, verklaart u dat u na het verlaten van het opvangcentrum ongeveer twee weken in Athene verbleef vooraleer u Griekenland verliet om naar België te komen (CGVS, p.7). Tijdens deze periode bleef u op straat slapen. Gevraagd naar uw pogingen om aan huisvesting te geraken, zegt u dat andere Arabieren van u wilden profiteren door de huurprijs te verhogen (CGVS, p.9). Het blijkt dus uit uw verklaringen dat u maar beperkte stappen hebt gezet om aan huisvesting te geraken. Er kan bovendien op gewezen worden dat u zich bewust was van het feit dat werk belangrijk was om huur te betalen (CGVS, p.9). Dat u geen stappen gezet heeft om aan werk te geraken, mag dan des te meer verbazen, gelet op het belang hiervan om via deze weg uw onderdak te kunnen betalen.

Wat betreft uw moeilijkheden om gezondheidszorg te verkrijgen verklaart u dat u twee keer ziek bent geweest tijdens uw periode in het opvangcentrum, in Samos en Sidiki, maar nooit medische zorgen hebt gekregen. Gevraagd naar de ondernomen stappen na het verlaten van het opvangcentrum verklaart u dat u geen dokter hebt gezocht omdat u bezig was met het zoeken van een job (CGVS, p.8-9). Zoals eerder besproken werd het uit uw verklaringen echter duidelijk dat u maar beperkte stappen ondernomen hebt om aan werk te geraken (zie supra). Bovendien verklaarde u in het eerste interview ook een AMKA nummer te hebben (DVZ – Bijkomende vragen M-status Griekenland). De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

Doorheen uw verklaringen kan vastgesteld worden dat u duidelijk beschikte over een netwerk en middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen. Dit, tezamen met volgende elementen, getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

- U had voldoende middelen om uw reis van Gaza naar België te bekostigen. U betaalde 350 dollar om de grens overte steken naar Egypte. U kocht een vliegticket van ongeveer 240 dollar om vanuit Egypte naar Turkije te vliegen. U betaalde zo'n 2200 dollar om de oversteek te maken vanuit Turkije naar Griekenland. Dit alles kon u betalen door een lening die u aanging bij uw maternale neef. Na het verlaten van het opvangcentrum in Griekenland kocht uw maternale neef die hier in België verblijft een vliegticket zodat u naar België kon komen (CGVS, p.5,6).

- In België vond u werk in een winkel (CGVS, p.2).

Tot slot verwijst u nergens naar een medische problematiek die u zou verhinderen om uw rechten te doen gelden, mocht u terugkeren naar Griekenland. U maakt geen ernstige kwetsbaarheid aannemelijk die gespecialiseerde, regelmatige en complexe opvolging, behandeling en toezicht vereist en die belangrijke negatieve gevolgen zou hebben op uw zelfredzaamheid en autonomie. De verklaringen van uw psychologisch ongemak zijn onvoldoende gedetailleerd en wijzen er niet op dat er een ernstig invaliderende of gehandicapte invloed is op uw levensomstandigheden (CGVS, p.3; stuk 7). Zoals eerder vermeld, heeft uw medische toestand u niet belet om te werken in België. Het CGVS merkt ook op dat u bij uw aankomst in België geen bijzondere procedurele noden aangaf en dat u verklaarde in goede gezondheid te verkeren (DVZ – Vragenlijst "bijzondere procedurele noden"; DVZ – Bijkomende vragen M-status Griekenland). Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

In het licht van deze elementen, hebt u niet aannemelijk kunnen maken dat u als persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet, bij terugkeer naar Griekenland niet voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van diefstal moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen geen pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige

autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Wat betreft uw verklaringen over de aanwezigheid van Palestijnen in Griekenland waar uw familie problemen mee zou hebben en waardoor uw leven in gevaar zou zijn (CGVS, p.8,10; stuk 6) kan opnieuw verwezen worden naar de aanwezige autoriteiten die in Griekenland in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt.

Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw Palestijns paspoort bevestigt uw identiteit en nationaliteit, hetgeen het CGVS niet betwist. Uw UNRWA registration card toont aan dat u geregistreerd staat bij UNRWA. De reizigerslijst van 5 september 2023 toont aan dat u zich had aangemeld om Gaza te verlaten. De foto van uw rug, uw Griekse verblijfsvergunning en paspoort, de uitleg over de historiek van een interfamiliaal probleem en de mail van uw psycholoog in België werden hierboven al besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza"

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna 'Vluchtelingenconventie'), de artikelen 48/6 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet'), artikel 33 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna 'Procedurerichtlijn'), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna 'EVRM'), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, evenals het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker houdt eerst een theoretisch betoog waarin hij relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, het Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') bespreekt. Hij betoogt dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te komen en bovendien dreigt hij er ongelijk behandeld te worden in vergelijking met Griekse onderdanen. Hij kampt verder ook met psychologische problemen waarvoor hij niet tijdig een geschikte behandeling zal kunnen ontvangen in Griekenland.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de administratieve barrières. Hij stelt dat hoewel erkende vluchtelingen in theorie een gelijke toegang hebben tot huisvesting, de arbeidsmarkt, gezondheidszorg en sociale bijstand, een aantal administratieve barrières ervoor zorgen dat dit in de praktijk niet het geval is. Verzoeker stelt dat deze administratieve barrières onoverkomelijke hindernissen creëren voor nieuwkomers

in Griekenland, terwijl Griekse staatsburgers niet gehinderd worden in de uitoefening van hun rechten door deze administratieve voorwaarden. Hij zet vervolgens uiteen dat het gaat om de volgende documenten die nodig zijn om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, huisvesting, gezondheidszorg en sociale bijstand te verkrijgen, waarbij voor het verkrijgen van deze documenten een aantal ogenschijnlijk redelijke voorwaarden zijn, maar de combinatie van deze voorwaarden vluchtelingen, in tegenstelling tot Grieken, in een catch 22 doen belanden. Hij bespreekt vervolgens aan de hand van het rapport van RSA/PRO ASYL, *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van maart 2025 de Griekse regelgeving met betrekking tot de verblijfsvergunning (ADET), het tax identification number (AFM) en het sociale zekerheidsnummer (AMKA) en de administratieve obstakels voor statushouders om deze documenten te bekomen en/of te verlengen.

Verzoeker gaat vervolgens uitvoerig in op de grote problemen waarmee verzoeker reeds werd geconfronteerd en opnieuw zal geconfronteerd worden inzake toegang tot huisvesting en sociale bijstand, waarbij hij onder meer wijst op de stopzetting van het Helios programma sinds 2024 en het gebrek aan toegang tot daklozenopvang, de lange verblijfsvereisten die gelden voor de meeste uitkeringen en die geen rekening houden met de bijzondere situatie van statushouders; toegang tot tewerkstelling, toegang tot gezondheidszorg, het gebrek aan rechtsmiddelen, het risico om slachtoffer te worden van arbitraire detentie, en zijn verhoogde kwetsbaarheid als Palestijn die een verblijfsstatus had in Griekenland. Verzoeker verwijst wat dit laatste element betreft naar een arrest van de Raad van 16 januari 2025 waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend aan een Palestijn met een verblijfsstatus in Griekenland rekening houdend met diens bijzondere kwetsbaarheid zoals het feit dat hij geen nieuws had over zijn familie die in Gaza woont en de ernst van de feiten die hij meemaakte in Griekenland. Hij stelt dat zijn familie nog in Gaza is en dat het geen betoog hoeft dat gezien de situatie in Gaza, waar een genocide gaande is, dit extreem veel stress en zorgen meebrengt voor hem. Verzoeker citeert vervolgens een arrest van de Raad van 22 januari 2024 waarin deze stelt dat er effectief ernstige tekortkomingen zijn in Griekenland wat betreft de therapeutische ondersteuning van mensen met psychische problemen. Hij meent dat uit de aangehaalde landeninformatie blijkt dat verzoeker in een situatie van extreme materiële deprivatie terecht zal komen bij een terugkeer naar Griekenland. Op het vlak van huisvesting, toegang tot de arbeidsmarkt, gezondheidszorg, sociale bijstand, onderwijs, familie-en privéleven worden de rechten van begunstigden van internationale bescherming op systematische wijze geschonden.

In een laatste onderdeel formuleert verzoeker een repliek op de argumenten van de commissaris-generaal. Wat betreft het verwijt van de commissaris-generaal dat hij relatief snel na de toekenning van zijn status Griekenland heeft verlaten en dat hij nooit de oprechte intentie zou gehad hebben om een duurzaam bestaan in Griekenland op te bouwen wat de pogingen zou relativeren om zijn rechten en voordelen als begunstigde van internationale bescherming te laten gelden, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal ten onrechte volledig abstractie maakt van de problemen waarmee statushouders in Griekenland worden geconfronteerd. Verzoeker wijst erop dat de Raad reeds oordeelde dat de nadruk op persoonlijke keuzes danig gerelativeerd moet worden gezien de uiterst precaire omstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en citeert uit een arrest van de Raad van 30 december 2024.

Wat betreft de stelling van de commissaris-generaal dat verzoeker net zoals Griekse burgers de nodige inspanningen moet leveren om werk te vinden en dat verzoeker daartoe in gebreke zou gebleven zijn, wijst verzoeker er op dat in tegenstelling tot Griekse staatsburgers hij als statushouder wordt geconfronteerd met ernstige administratieve barrières bij zijn zoektocht naar werk, zoals het activeren van de AMKA om legaal werk te bekomen, wat men slechts kan met een bewijs van woonplaats en een arbeidsovereenkomst of aanwervingscertificaat. Bovendien kan men hem niet verwijten dat hij zich niet liet uitbuiten tegen een hongerloon dat niet volstaat om een menswaardig leven te leiden (NPO, p. 7 en 9). Hij wijst er verder op dat hij geen Grieks spreekt en men hem niet kan verwijten dat hij zich deze complexe taal niet heeft eigen gemaakt op eigen kracht terwijl hij diende te overleven in een opvangkamp, wat een bijkomende barrière vormt op de arbeidsmarkt. Wat betreft zijn moeilijkheden om als statushouder huisvesting te regelen in Griekenland, verwees verzoeker naar het feit dat misbruik werd gemaakt van zijn situatie en verhuurders een zeer hoge prijs vroegen. De commissaris-generaal negeert dat hij niet uit vrije wil maar noodgedwongen op straat sliep en dat dit geen positieve keuze was en ziet opnieuw de administratieve barrières over het hoofd. Op straat slapen zal redelijkerwijze zijn lot zijn bij een duurzame terugkeer naar Griekenland nu, zoals dat in het verleden het geval was.

De commissaris-generaal negeert ook de bestaande administratieve barrières wat betreft verzoekers moeilijkheden om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt en daar bovenop kampt verzoeker ondertussen met psychische problemen. De genocide die momenteel gaande is in Gaza en het feit dat zijn familie momenteel in Gaza vast zit, hebben eveneens een impact op zijn psychisch welzijn en zijn capaciteiten om in Griekenland met succes alle administratieve hordes te nemen en een leven op te bouwen.

Voorts zegt het feit dat verzoeker in Gaza voor 7 oktober 2023 er in slaagde om zijn reis te betalen niets over zijn kansen in Griekenland. De situatie is momenteel ook fundamenteel verschillend dan voor zijn vertrek, waardoor hij niet moet rekenen op steun van zijn netwerk of familie daar, die al hun middelen nodig hebben om zelf een genocide te overleven. Hij kon zijn reis ook enkel financieren door geld te lenen van zijn maternale neef in België die hij momenteel aan het terugbetalen is. Het ging niet om eigen middelen maar schulden die hij heeft aangegaan en die hij nog aan het terugbetalen is. Waar nog verwezen wordt naar het feit dat verzoeker werkt, wordt uit het oog verloren dat dit geen enkele garantie biedt dat hij ook in

Griekenland wel werk zal vinden. Ten eerste zijn er de administratieve barrières en ten tweede is de economische situatie er ook anders.

Verzoeker besluit dat er geen aanwijzingen zijn dat er voor verzoeker middelen, een betekenisvol en betrouwbaar netwerk of andere ondersteuning aanwezig zijn in Griekenland, om, in afwachting van het regelen van zijn administratie (zoals de activatie van zijn AMKA), het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting. Hij stelt dat hem in Griekenland maandenlange (of langer) ontbering, dakloosheid, zonder toegang tot bijstand, werk, of de nodige verzorging wacht. Hij betoogt verder dat er geen garanties worden gevraagd voor opvang aan de Griekse Staat, terwijl het voor de Belgische overheid perfect mogelijk is in verzoekers individuele geval te insisteren op garanties dat hij reeds de nodige documenten kan krijgen van de Griekse overheid om geregistreerd te staan als vluchteling en toegang te krijgen tot een waardige levensstandaard opdat hij niet dakloos op straat zou belanden in Griekenland. Bovendien heeft de commissaris-generaal geen enkel onderzoek gedaan naar de hierboven uiteengezette problemen en risico's en werden op geen enkele wijze de risico's in kaart gebracht na terugkeer. Hij besluit dat hij zich niet kan beroepen op de bescherming van Griekenland en in een situatie van materiële deprivatie in strijd met artikel 3 van het EVRM zal terechtkomen. De situatie waarin hij zou terechtkomen bij terugkeer beantwoordt wel degelijk aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en voldoet aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling, zo zou geoordeeld worden dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het attest BJB toe aan het verzoekschrift.

4. Aanvullende nota's

4.1. De commissaris-generaal legt een aanvullende nota van 10 september 2025 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

“Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 24/6/2024 (internetlink); Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 (internetlink); Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 (internetlink); Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 (internetlink); Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 (internetlink); Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 (internetlink) en COI FOCUS GRECE Aide aux migrants, gepubliceerd door Cedoca (internetlink).”

4.2. Verzoeker legt een aanvullende nota van 1 september 2025 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een attest van psycholoog O.S. van 17 september 2025 wordt bijgebracht als nieuw element.

5. Beoordeling

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de

omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Procedurerichtlijn.

5.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 december 2023 in Griekenland een verzoek om internationale bescherming indiende, dat hij als vluchteling erkend werd door de Griekse autoriteiten op 18 december 2023 en dat hij een verblijfsvergunning kreeg die geldig tot 17 december 2026 en een reisdocument dat geldig is tot 18 januari 2029 (Brief Hellenic Republic, Ministry of Migration & Asylum, 25/04/2024).

Verzoeker betwist niet dat hij Griekenland als vluchteling werd erkend en dat hij er een verblijfsvergunning en vluchtelingenpaspoort kreeg waarvan de geldigheidsduur nog niet verstreken is. Er is voldoende aangetoond dat verzoeker reeds internationale bescherming, meer bepaald de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland.

Er ligt verder geen informatie voor waaruit kan blijken dat de Griekse autoriteiten de vluchtelingenstatus van verzoeker hebben ingetrokken of beëindigd. Uit de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn volgt dat een

onderscheid moet worden gemaakt tussen de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, die in de tijd beperkt kan zijn en hernieuwbaar en de toegekende internationale beschermingsstatus, die slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden beëindigd, herroepen of ingetrokken. In de hogervermelde brief van de Griekse autoriteiten van 25 april 2024 wordt bevestigd dat verzoeker als vluchteling werd erkend en er wordt geen melding gemaakt van het feit dat deze status ondertussen zou zijn ingetrokken of beëindigd. Er zijn geen indicaties dat dit heden het geval zou zijn.

In casu moet het verzoek om internationale bescherming worden behandeld op grond van het weerlegbaar vermoeden dat Griekenland het Unierecht en bijgevolg de uit de Kwalificatierichtlijn voortvloeiende verplichtingen met betrekking tot de toekenning en beëindiging van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus respecteert.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

5.5. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

5.6. Verzoeker verklaart dat hij dat niet naar Griekenland kan terugkeren omwille van de agressie vanwege de Griekse politie, gebrekkige toegang tot medische zorg, het lage salaris en hoge huurprijzen, de algemene onveiligheid en de aanwezigheid van een Palestijnse familie waarmee zijn familie problemen heeft (NPO, p. 7-8).

Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen

bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een naadloze integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumenten (zoals ziektekostenverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en onderwijs, toegang tot huisvesting en het algemene gebrek aan sociale huisvesting in Griekenland (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociaal zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het bekomen van een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) en sociale bijstand, terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor het openen van een bankrekening, het huren van een woning of verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om toegang te krijgen tot (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025). Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 4-6, 20 en 22). Zeker wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokkenen laat weten.

Vervolgens moet binnen de zes maanden per e-mail een afspraak worden gemaakt met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 5-17).

Uit het geheel van de landeninformatie volgt dat statushouders zich in Griekenland in een nog meer precare situatie bevinden dan verzoekers om internationale bescherming en dat de huisvestingsmogelijkheden voor statushouders zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden.

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS project werd geïmplementeerd door IOM met de steun van de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Vanaf 1 januari 2022 werd het beheer en de financiering van het HELIOS project overgenomen door het Griekse ministerie voor asiel en migratie. Het HELIOS project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024. Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+ project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen.

Het HELIOS +-programma biedt op zich geen huisvesting maar de diensten die aan statushouders onder dit nieuwe integratieprogramma worden verleend, blijven vergelijkbaar, met name wat betreft huursubsidies, taaltrainingen en integratielessen. Wel wordt meer aandacht besteed aan inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. Integratiesteun wordt verleend voor een periode tot 12 maanden en inschrijving is mogelijk tot twee jaar na de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Er is evenwel een bezorgdheid dat dit nieuwe HELIOS+ project op een veel kleinere schaal lijkt te zijn ontworpen dan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 29-30; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor statushouders in Griekenland is zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te bekomen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming; het verkrijgen van een huisvestingstoelage een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen; zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting; en statushouders ontvangen bij terugkeer naar Griekenland geen informatie ontvangen over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, zoals het feit dat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, het feit dat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en het feit dat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 32).

Wat de toegang tot werk betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. Zij moeten echter wel over een geldige verblijfsvergunning, een actieve AFM en een actieve AMKA beschikken (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 34). Volgens de AMKA-verordening kunnen statushouders hun AMKA alleen activeren door een bewijs van woonplaats en een arbeidscontract of een wervingscertificaat te laten zien dat is geüpload naar het informatiesysteem van het ministerie van Arbeid (*“ERGAN”*), als bewijs van adres. De Griekse wet behandelt mensen die internationale bescherming krijgen dus anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. Daardoor kunnen statushouders die geen legale baan hebben, geen actieve AMKA krijgen en worden ze helemaal uitgesloten van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie voor asiel en migratie heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, hetgeen tot nu toe nog niet is gebeurd. Ten

slotte zorgt de eis van een “*geldige*” verblijfsvergunning voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 22-24). In de praktijk moet verder rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (“*Country Report: Greece. Update 2023*” van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 270-271).

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor eigen onderdanen, zonder discriminatie. De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de Richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen na verlening van internationale bescherming. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf (“*Country Report: Greece. Update 2023*” van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 273-274).

Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoeelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25-27).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend, wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan voldaan moet worden. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven, uit. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het

gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet credentials, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 27-28).

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor onderdanen. Ondanks het gunstige wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben belemmeringen bij de toegang tot een AMKA directe gevolgen voor de toegang van statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland, omdat ze hen uitsluiten van elke essentiële behandeling die niet wordt beschouwd als spoedeisende gezondheidszorg. Statushouders met een AMKA die niet verzekerd zijn, hebben niet langer toegang tot medicatie of onderzoeken door particuliere dokters.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks of Engels en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35; *"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 275-277).

Sinds een besluit dat in december 2020 in werking is getreden, wordt voor asielzoekers automatisch een AFM aangemaakt bij hun beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Statushouders zonder AFM moeten dit in persoon aanvragen bij een lokaal belastingkantoor in de woonplaats van de statushouder. Statushouders die geen woonplaats/adres kunnen aantonen, verkrijgen geen AFM. Een AFM kan ook online aangevraagd worden; dit vereist het voorleggen van geldige identiteitsdocumenten alsook geldige reisdocumenten. Bij gebrek hieraan kan geen AFM worden verkregen. Het onlineplatform is enkel in het Grieks opgesteld.

De afgifte van een AMKA is vereist voor de toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om dit AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig verzekeringsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg) om te zetten in een AMKA. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van het AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p. 20-24).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, wordt de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244-246; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244).

Gelet op het volume kan het registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen, twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager (antecedentonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure enkele maanden duren. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precare situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 10-13). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat eind 2024 bij de Griekse asiel dienst in behandeling was, bedroeg 5.311, d.w.z. een stijging van 32% ten opzichte van 4.029 op 16 februari 2024. Bijna 40% van de ADET-verlengingsaanvragen was eind 2024 al meer dan zes maanden in behandeling. Volgens cijfers die de Griekse asiel dienst in februari 2025 heeft verstrekt, is het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is, gedaald van 4.029 op 16 februari 2024 tot 2.621 op 11 februari 2025. Daarvan dienden er nog 13 te worden geüpload, 239 moest worden toegewezen aan een dossierbehandelaar en 2369 waren in behandeling (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 8-9).

Bij het verstrijken van een ADET, is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag, evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kan de statushouders wel een *"certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus"* of een *"certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming"* verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten worden door de Griekse autoriteiten niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Hierdoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten noch kunnen ze juridische vertegenwoordiging aanvragen. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. Dit is in tegenstelling tot hetgeen de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic*

rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 15-16; "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19). Ook wordt hun toegang tot een advocaat hierdoor bemoeilijkt. De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en het IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36; "*Communication on the status of migration management in mainland Greece*", Europese commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden *qua* huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor januari 2020, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Wegens de grote achterstand heeft een groot aantal statushouders gedurende meer dan een jaar geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enig andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten ("*Country Report: Greece. Update 2023*" van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 247).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADDET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten -wat enige tijd kan duren- het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

5.7. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

5.8. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, "*een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel "*wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling*" (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in

Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet in de situatie verkeert van statushouders wiens ADET verstreken is. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers, zoals reeds aangehaald, dat verzoeker een verblijfsvergunning heeft gekregen met een geldigheidsduur tot 17 december 2026. Uit de hierboven besproken landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige verblijfsvergunning een noodzakelijke voorwaarde is voor statushouders om onder meer toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt en huisvesting, en dat statushouders met een geldige ADET niet met dezelfde problemen worden geconfronteerd als personen wiens ADET verstreken is. Verzoeker betwist in het verzoekschrift niet dat zijn ADET nog geldig is, maar stelt dat zodra deze verblijfsvergunning vervalt hij ernstig in de problemen kan komen. Zo uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de verlenging van de ADET volgens sommige bronnen in sommige gevallen verschillende maanden tot een jaar in beslag kan nemen, dient *in casu* te worden vastgesteld dat verzoekers ADET in elk geval nog een jaar en drie maanden geldig is en het probleem van de verlenging en de daaraan verbonden problemen zich actueel niet stelt. Verzoeker kan verder bezwaarlijk beweren dat hij niet in staat zou zijn de verlenging van zijn ADET tijdig aan te vragen en zijn betoog dat men vaak in de problemen komt omdat de kaart soms pas kort voor het verstrijken van de geldigheids termijn uitgereikt wordt en er dan meteen weer een nieuwe verlengingsaanvraag moet worden ingediend, is *in casu* niet dienstig. Verzoeker verkreeg immers de vluchtelingenstatus en kreeg een verblijfsvergunning geldig voor drie jaar die in geval van verlenging voor dezelfde periode geldig zal zijn. *In casu* maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor onoverkomelijke problemen zal worden geplaagd en geen toegang meer zal hebben tot basisrechten in afwachting van de verlenging van zijn verblijfsvergunning, die nog niet aan de orde is, en die hij in elk geval tijdig kan indienen om te vermijden dat zijn ADET in afwachting van de verlenging ervan niet meer geldig zou zijn.

Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij een AFM en AMKA heeft (AD, Bijkomende Vragen M-Status Griekenland, 3 april 2024) en bij het CGVS gevraagd of hij een AMKA en AFM heeft: “*ik weer het niet meer, maar ik heb een van hen*” (NPO, p. 9). Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat het niet duidelijk is of hij een AFM heeft, blijkt uit de beschikbare landeninformatie, zoals reeds aangehaald, dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervulden de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou dus in principe een AFM moet hebben,

hoewel de persoonlijke gegevens niet automatisch worden geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend, maar moet daarvoor een afspraak worden gemaakt, waarvoor een geldige ADET nodig is. *In casu* diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in op 4 december 2023, zodat kan aangenomen worden dat hij automatisch een AFM heeft gekregen toen hij zijn kaart als verzoeker om internationale bescherming ontving en beschikt verzoeker over een geldige ADET zodat kan aangenomen worden dat hij de voormelde afspraak om zijn gegevens te actualiseren kan maken. Verzoekers betoog inzake de problemen die hij kan krijgen inzake toegang tot de huurmarkt, het openen van een bankrekening, medische zorgen zonder AFM en de ongelijke behandeling met Griekse staatsburgers, is gelet op het feit dat kan worden aangenomen dat hij een AFM heeft gekregen, niet dienstig.

Waar verzoeker wijst op de vereiste van activering van de AMKA, waarvoor een bewijs van woonplaats, en een arbeidsovereenkomst of een werkbelofte vereist is en hij er niet in slaagde legaal werk te vinden en evenmin een vaste woonplaats had in Griekenland, blijkt uit de landeninformatie inderdaad dat in de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. In het RSA/PRO ASYL rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden stelt RSA/PRO ASYL dan ook dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 24 en 34). De Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbelofte, op zich volstaat om een AMKA te activeren en om vervolgens met deze actieve AMKA de toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen. Er dient ook herhaald dat verzoeker reeds een ADET heeft verkregen die nog steeds geldig is, en reeds een AFM heeft gekregen. Hij maakt verder niet aannemelijk, gelet op wat hierna wordt besproken inzake zijn zelfredzaamheid en autonomie dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het (re-)activeren van een AMKA.

Het is niet betwist dat de situatie van begunstigden van internationale bescherming de laatste jaren steeds moeilijker is geworden en dat zij vaak belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om een verblijfsvergunning (ADET) en sociale zekerheidsnummer (AMKA) te bekomen die noodzakelijk zijn om daadwerkelijk toegang te verkrijgen tot de arbeidsmarkt en zij vaak geconfronteerd worden met lange wachttijden na de toekenning van internationale bescherming vooraleer zij deze documenten kunnen bekomen. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker op 4 december 2023 een beschermingsverzoek in Griekenland indiende en op 28 februari 2024 Griekenland alweer verliet. Verzoeker verklaart niet exact te weten wanneer hij zijn verblijfsvergunning kreeg in Griekenland en *“Ik bleef niet lang in GR, misschien een week na het verkrijgen van de verblijfskaart en paspoort, verliet ik het”* (NPO, p. 6). De informatie van de Griekse overheid geeft enkel aan vanaf wanneer de verblijfsvergunning en het reisdocument geldig zijn, wat niet noodzakelijk overeenkomt met de datum waarop hij de documenten kreeg. In elke geval verklaart verzoeker niet lang na het verkrijgen van deze documenten te zijn vertrokken en schat dit zelf op ongeveer een week.

Vermits verzoeker zeer kort nadat hij zijn ADET en reisdocument had afgehaald bij de Griekse autoriteiten uit Griekenland vertrok, kan niet blijken dat verzoeker daadwerkelijk een volwaardige poging heeft ondernomen om zijn rechten als statushouder op basis van de volgens de Griekse wetgeving vereiste documenten die hem in staat stellen toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, gezondheidszorg en huisvesting te doen gelden. Verzoeker verklaarde ook uitdrukkelijk dat Griekenland niet zijn bestemming was maar dat hij altijd al naar België wilde komen. In de betreden beslissing wordt dan ook op goede gronden gesteld dat het feit dat hij nooit de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland zijn beweerde pogingen om zijn rechten als statushouder te doen gelden, relateert. Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat daarbij volledig abstractie werd gemaakt van de problemen waarmee statushouders in Griekenland worden geconfronteerd, zoals in het verzoekschrift ten onrechte wordt betoogd. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar het problematisch en precair beeld dat de beschikbare bronnen beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland en wordt erkend dat administratieve complicaties bij afgifte of vernieuwing van documenten de toegang tot basisvoorzieningen kunnen bemoeilijken. Dat de draagwijdte die aan de notie *“persoonlijke keuze”* in de rechtspraak van het Hof van Justitie moet worden gegeven, moet worden gerespecteerd door de erg precaire situatie voor statushouders in Griekenland, neemt niet weg dat van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij een volwaardige inspanning doen om de aan hun status verbonden rechten te doen gelden. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de zeer korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting en tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn

status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoon. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. In de bestreden beslissing wordt over zijn pogingen tot het bekomen van werk en huisvesting als volgt gemotiveerd: *“Wat betreft uw problemen op vlak van werkgelegenheid, verklaart u dat er wel werk was op de plaatsen waar u passeerde, maar dat dit aan een zeer laag loon was. Het was om die reden dat u niet wilde werken (CGVS, p.7,9). Er dient op gewezen te worden dat om werk te vinden, u, net zoals Griekse staatsburgers, ook de nodige inspanningen moet leveren, waarbij u in gebreke bleef. U zou in Griekenland een vriend gevraagd hebben om een job voor u te vinden in een hotel. Hij vertelde u dat het heel moeilijk was om zo een job te vinden en dat het salaris heel laag is (CGVS, p.8). Buiten die ene keer dat u wilde gaan werken maar dit niet deed toen u ontdekte dat het tegen een zeer laag loon was, ondernam u zelf geen pogingen om aan werk te geraken (CGVS, p.9). Bovendien kan erop gewezen worden dat u geen stappen ondernomen hebt om de Griekse taal te leren, wat ook verbaast gelet op het belang hiervan om aan een job te geraken (CGVS, p.9). Wat betreft uw moeilijkheden om aan huisvesting te geraken, verklaart u dat u na het verlaten van het opvangcentrum ongeveer twee weken in Athene verbleef vooraleer u Griekenland verliet om naar België te komen (CGVS, p.7). Tijdens deze periode bleef u op straat slapen. Gevraagd naar uw pogingen om aan huisvesting te geraken, zegt u dat andere Arabieren van u wilden profiteren door de huurprijs te verhogen (CGVS, p.9). Het blijkt dus uit uw verklaringen dat u maar beperkte stappen hebt gezet om aan huisvesting te geraken. Er kan bovendien op gewezen worden dat u zich bewust was van het feit dat werk belangrijk was om huur te betalen (CGVS, p.9). Dat u geen stappen gezet heeft om aan werk te geraken, mag dan des te meer verbazen, gelet op het belang hiervan om via deze weg uw onderdak te kunnen betalen.”* Waar verzoeker erop wijst dat hij als statushouder met administratieve barrières wordt geconfronteerd bij zijn zoektocht om werk en huisvesting en daarbij verwijst naar de noodzaak om de AMKA te activeren en de hoge huurprijzen, blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat hij met ernstige administratieve barrières werd geconfronteerd bij het verkrijgen van zijn ADET en reisdocument en hij deze in elk geval midden februari heeft verkregen. Verder blijkt niet dat verzoeker stappen heeft ondernomen om zijn AMKA en AFM, die hij volgens zijn verklaringen bij de DVZ gekregen heeft, te activeren, respectievelijk de persoonlijke gegevens te actualiseren en evenmin dat het voor hem onmogelijk zou zijn, gelet op zijn individuele omstandigheden, de moeilijkheden die hij tijdelijk kan ervaren bij het (re-)activeren van zijn AMKA en actualiseren van zijn persoonlijke gegevens voor de AFM, het hoofd te bieden. Waar verzoeker nog wijst op de hoge huurprijzen en hoge werkloosheidsgraad van statushouders in Griekenland, kan enkel worden vastgesteld dat niet enkel statushouders in Griekenland hiermee worden geconfronteerd, maar dat dit ook in vele andere EU- lidstaten, waaronder België, een probleem is.

Voorts blijkt niet dat de door verzoeker aangehaalde psychologische problemen dermate ernstig zijn dat zij verzoekers autonomie en zelfredzaamheid dusdanig ondermijnen dat hij niet langer in staat zou zijn, zijn rechten als statushouder met een geldige ADET, een AMKA en AFM te doen gelden.

Verzoeker verklaart bij de DVZ dat hij problemen heeft aan de urinewegen en ook slaapproblemen door de oorlog maar geen medische documenten heeft (AD, DVZ, Bijkomende vragen M-Status Griekenland, 3 april 2024). Tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar zijn gezondheid, verklaart verzoeker dat hij klaar is om het interview te doen maar dat zijn familie in Gaza is belegerd. Hij verklaart geen medicatie te nemen maar wel een psycholoog te hebben gezien en een medisch rapport te hebben. Hij verklaart hierover *“Ik heb het geprint, eerder, ik nam het van Gmail”* en gevraagd hoeveel keer hij is gegaan *“Ik zag haar een keer, en ze vertelde me dat ik nog eens mocht komen”* (NPO, p. 3). Het administratief dossier bevat een document met als datum 25 maart 2025 en als titel *“rapport psychologique préliminaire”*, waarop de naam van Q.S., Psychologe clinicienne staat met een INAMI nummer, maar zonder briefhoofd, adres en contactgegevens. Verder wordt in het document gesteld dat deze psychologe één enkele psychotherapeutische consultatie had met verzoeker. Er wordt onder meer in gesteld dat er sprake is van *“retrait social”* en een verminderde capaciteit om beslissingen te nemen en dat met verzoeker een *“travail thérapeutique”* werd opgestart. Het bij aanvullende nota van 18 september 2025 neergelegde attest van dezelfde psychologe Q.S. van 17 september 2025, dit maal getiteld *“rapport psychologique”*, bevat net zoals het eerste rapport geen briefhoofd adres, en contactgegevens van de psychologe, maar wel een INAMI nummer en de naam van de psychologe. In het document wordt in de aanhef bevestigd dat zij verzoeker op psychotherapeutische consultatie heeft ontvangen, maar wordt op geen enkele wijze aangegeven op basis van hoeveel consultaties de diagnostische observaties en psychologische en sociale gevolgen voor verzoeker werden vastgesteld en welke methodiek hierbij werd gehanteerd. Er dient daarbij te worden vastgesteld dat het tweede document, dat werd opgesteld de dag voor de terechtzitting van de Raad voor het overige in identieke, vage en algemene bewoordingen is opgesteld als het document van 25 maart 2025. Waar verzoeker verklaart met psychologische problemen te kampen kan enkel worden vastgesteld dat uit de voorgelegde documenten enkel kan blijken dat verzoeker één consultatie had met een psychologe, dat geen verdere duiding wordt verschaft over de concrete elementen op basis waarvan zij tijdens deze ene consultatie tot de beschreven symptomen komt en dat verder uit de zeer algemene omschrijvingen wat de psychologische en sociale gevolgen betreft onvoldoende kan worden afgeleid in hoeverre deze problemen verzoekers dagdagelijks functioneren beïnvloeden. Voorts liggen ook geen stukken voor met betrekking tot verdere afspraken die verzoeker met deze of een andere psycholoog in de nabije toekomst zou hebben. Evenmin liggen stukken

voor met betrekking tot de problemen aan de urinewegen waarvan verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming gewag maakte.

Wat betreft verzoekers algemene betoog dat de genocide in Gaza extreem veel stress meebrengt voor hem, kan worden aangenomen dat verzoeker lijdt onder de gebeurtenissen in Gaza en de bezorgdheid om zijn familieleden en de Raad wil dit en de stress die dit meebrengt geenszins minimaliseren, maar *in casu* kan niet blijken dat dit ertoe leidt dat verzoeker niet meer in staat zou zijn om in geval van terugkeer zijn rechten als statushouder met een nog geldige ADET, een AMKA en AFM te doen gelden en de eventuele moeilijkheden die met een dergelijke terugkeer kunnen gepaard gaan gedurende een zekere periode, te overwinnen. Waar verzoeker nog citeert uit een arrest van de Raad van 22 januari 2024 herinnert de Raad er aan dat precedentenwerking in de continentale rechtstraditie niet aanvaardt wordt.

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat bij hem actueel sprake is van ernstige medische of psychologische problemen die het vermogen van verzoeker om zijn rechten als statushouder met een nog geldige ADET, AMKA en AFM-nummer in Griekenland te doen gelden, dermate verminderen dat moet worden besloten dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest in geval van terugkeer naar dit land.

Bovendien verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij net een job had gevonden en in een winkel in Brussel werkt en daarvoor ook al werkte in Turnhout en Roeselare (NPO, p. 2) zodat zijn psychologische problemen hem niet verhinderen om te werken. Uit dit alles blijkt in elk geval dat verzoeker voldoende zelfredzaamheid aan de dag legt en gelet op wat hierboven werd vastgesteld met betrekking tot zijn aangehaalde medische en psychologische problemen kan niet blijken dat zijn zelfredzaamheid en autonomie hierdoor zouden zijn aangetast, dermate dat hij zich niet langer staande zou kunnen houden als statushouder met een geldige ADET in Griekenland.

Voorts verklaarde verzoeker dat hij 2200 dollar betaalde om de oversteek te maken van Turkije naar Griekenland en ook een vliegticket van Griekenland naar België en dat hij dit kon betalen dankzij leningen van zijn maternale neef die in België verblijft (NPO, p. 5, 6). Verzoeker beschikt dus in elk geval over een familielid in België dat bereid en in staat was om verzoeker te financieel te ondersteunen om de oversteek te maken van Turkije naar Griekenland en van daaruit verder door te reizen naar België. Verzoeker wijst er terecht op dat hij uit Gaza naar Turkije vertrok, kort voor 7 oktober 2023 en dat het gegeven dat hij toen zijn reis naar Turkije kon financieren, niets zegt over de mogelijkheden voor zijn familie die zich nog in Gaza bevindt, om verzoeker actueel te ondersteunen in Griekenland mocht dit nodig blijken en dit niet langer mogelijk is gezien de situatie in Gaza. Dit neemt evenwel niet weg dat verzoekers maternale neef wel in staat was financiële steun te verlenen aan verzoeker om vanuit Griekenland naar België te reizen toen de oorlog in Gaza al in volle gang was. Dat verzoeker over geen enkel netwerk zou beschikken dat hem indien nodig zou kunnen ondersteunen, in geval van terugkeer naar Griekenland, zoals in het verzoekschrift wordt beweerd, blijkt niet. Ten overvloede blijkt uit de bespreking van de situatie van statushouders in Griekenland niet dat voor statushouders met een geldige ADET, een AFM en AMKA, zoals *in casu* een netwerk in alle gevallen onontbeerlijk zou zijn om de eventuele moeilijkheden die met een dergelijke terugkeer kunnen gepaard gaan gedurende een zekere periode, te overwinnen en dat het gebrek aan dergelijk netwerk resulteert in een reëel risico voor statushouders om blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft verzoekers verklaringen dat hij het slachtoffer werd van een diefstal in Griekenland en dat zijn leven in gevaar zou zijn in Griekenland omwille van de aanwezigheid van Palestijnen in Griekenland waarmee zijn familie problemen zou hebben, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van diefstal moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen geen pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Wat betreft uw verklaringen over de aanwezigheid van Palestijnen in Griekenland waar uw familie problemen mee zou hebben en waardoor uw leven in gevaar zou zijn (CGVS, p.8,10; stuk 6) kan opnieuw verwezen worden naar de aanwezige autoriteiten die in Griekenland in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat zodat de Raad deze motieven overneemt.

Waar verzoeker betoogt dat de administratieve obstakels inzake toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, gezondheidszorg en sociale uitkeringen structurele tekortkomingen betreffen in de zin van de rechtspraak

van het Hof van Justitie, dient te worden vastgesteld dat hij zijn betoog baseert op dezelfde bronnen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en op basis waarvan is besloten dat de informatie over de situatie in Griekenland op zichzelf niet voldoende is om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die in Griekenland internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Verzoeker toont met zijn algemeen betoog, waarin op dezelfde obstakels en de precaire situatie waarin statushouders kunnen terechtkomen wordt gewezen, niet aan dat deze analyse niet langer correct is. Het citaat uit het rapport van USDOS van 23 april 2024 inzake Griekenland en dat bevestigt dat bureaucratische obstakels de toegang tot sociale bijstandsuitkeringen bemoeilijken, ligt in dezelfde lijn als bovenstaande informatie en is niet van aard om hierop een fundamenteel ander licht te werpen.

Tenslotte hebben de door verzoeker neergelegde kopieën van de eerste pagina van zijn Palestijns paspoort en visum Turkije, zijn UNRWA registratiekaart, reizigerslijst en foto van een rug met blauwe plekken betrekking op enerzijds elementen die niet ter discussie staan en anderzijds zijn problemen in Gaza voor zijn vertrek, die geen beiden een ander licht kunnen werpen op bovenstaande analyse. Deze documenten zijn niet relevant voor het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming aangezien zij geen verband houden met de voorzienbare levensomstandigheden van verzoeker in zijn hoedanigheid van statushouder in Griekenland, in geval van terugkeer naar deze lidstaat.

De verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er voor hem sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen.

Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat de grondrechten van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt dus niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, wordt erop gewezen dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij terugkeer naar Griekenland. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat het verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn relaas uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Hij werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat hem reeds internationale bescherming in Griekenland werd toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming op een individuele wijze beoordeeld. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak onzorgvuldig is te werk gegaan.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de motivering in de bestreden beslissing niet kan volstaan om te begrijpen om welke redenen de commissaris-generaal meent dat verzoek niet-ontvankelijk dient te worden verklaard. Zijn betoog dat om die reden zijn rechten van verdediging zijn geschonden, is dan ook niet dienstig.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftieng door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET